

Zbirni podatci**Broj odluke:** PŽ 7870/07-5**Datum odluke:** 21.10.2008 0:00:00**Vrsta odluke:** Rješenje[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)**Tekst**

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Stilinović-Petrović, predsjednice vijeća, te Alice Pelicarić i Dubravke Matas, članova vijeća, u stečajnom predmetu razlučnog vjerovnika - ovrhovoditelja HYPO ALPE ADRIA BANK d.d. Zagreb, koga zastupa Joško Palinić Čulin, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Palinić-Dragović u Zagrebu, protiv stečajnog dužnika - ovršenika VAMA d.d. u stečaju, Varaždin, koga zastupa punomoćnica Sanja Mihalić, odvjetnica u odvjetničkom uredu Marijan mr. Petrić i dr. u Varaždinu, radi ovrhe na nekretninama stečajnog dužnika - ovršenika, odlučujući o žalbi razlučnog vjerovnika izjavljenoj na rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj III St-47/00-549 od 20. lipnja 2007. godine, u sjednici vijeća održanoj 22. listopada 2008. godine

Odbija se žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj III St-47/00-549 od 20. lipnja 2007. godine.

Trgovački sud u Varaždinu rješenjem poslovni broj III St-47/00-549 od 20. lipnja 2007. godine novčani je iznos od 8.371.475,06 kn koji je zadržan na depozitu toga suda prema rješenju istog suda poslovni broj St-47/00 od 12. rujna 2006. godine odlučio predati stečajnom dužniku - ovršeniku VAMI d.d. u stečaju. U obrazloženju sud opisuje sadržaj tog rješenja poslovni broj St-47/00 od 12. rujna 2006. godine prema kojem je novčani iznos kojim je određeno namirenje razlučnog vjerovnika Hypo Alpe Adria Bank d.d. u iznosu od 8.371.475,06 kn zadržan na sudskom depozitu do pravomoćnog okončanja parničnog postupka koji se vodi pod poslovnim brojem P-390/02 kod tog suda, a radi pobijanja založnog prava tog razlučnog vjerovnika. Dalje se navodi da je presuda Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj P-390/02-15 od 27. lipnja 2003. godine potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-6902/03-5 od 15. studenog 2006. godine te da je time postalo sigurno da ovrhovoditelj nema pravo na namirenje tražbine radi čijeg je ostvarenja pokrenuo ovaj ovršni postupak. Na ročištu 12. lipnja 2007. godine u nazočnosti stečajnog dužnika i razlučnog vjerovnika stečajni je dužnik naglasio da su se ispunili uvjeti da se oslobode predmetna sredstva sa sudskog depozita, dok je razlučni vjerovnik predlagao odgodu ovrhe tvrdeći da je izjavio reviziju protiv te pravomoćne presude o kojoj Vrhovni sud još nije odlučio. Kako se ovršenik - stečajni dužnik protivio odgodi ovrhe, sud je donio rješenje 20. lipnja 2007. godine kojim je prijedlog za odgodu ovrhe odbio. Pravo na namirenje u konkretnom slučaju stječe ovrhovoditelj Hypo Alpe Adria bank d.d. koji je ujedno i fiducijarni vjerovnik, a tek nakon njega Hypo Alpe Adria Bank AG Klagenfurt koja je upisana kao založni vjerovnik sa sporednom hipotekom. Pozivajući se na odredbu čl. 114. st. 1. Ovršnog zakona prema kojoj se iznos uvjetne tražbine koja je osigurana založnim pravom mora izdvojiti u sudski depozit i isplatiti kad se odgovni uvjet ispuni ili kad bude sigurno da se raskidni uvjet neće ispuniti, a prema stavku 2. ako se ti uvjeti ne ispune, izdvojeni iznos kupovnine služi za namirenje vjerovnika čije tražbine nisu potpuno ili nisu uopće namirene, a ako takvih vjerovnika nema iznos će se predati ovršeniku. Budući da je za upisana založna prava pravomoćnom presudom poslovni broj P-390/02 od 27. lipnja 2003. godine utvrđeno da su bez učinka prema stečajnoj masi, a drugih založnih vjerovnika da nema, sud je ostatak sredstava u iznosu od 8.371.475,06 kn odlučio predati stečajnom dužniku-ovršeniku.

Rješenje žalbom pobija razlučni vjerovnik Hypo Alpe-Adria Bank d.d. U žalbi u bitnom navodi sadržaj pravomoćne presude Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj P-390/02 od 27. lipnja 2003. godine (kojom je usvojen zahtjev na utvrđenje da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi sporazuma o osiguranju zasnivanjem založnog prava) te ističe kako je u izjavljenoj reviziji više nego nesporan i osnovan revizijski razlog počinjene apsolutno bitne povrede

odredaba parničnog postupka iz čl. 257. st. 2. Zakona o parničnom postupku, a činjenično i pravno da se ukazuje potraživanje ovrhovoditelja osnovanim i na zakonu utemeljenim. Ističe kako bi bez donošenja rješenja o odgodi ovrhe novčana sredstva bila transferirana na žiro račun protivnika osiguranja koji bi tim sredstvima raspolagao i time ukazuje na vjerojatnom opasnost o otežanom, odnosno onemogućenom namirenju jer tvrdi kako je sasvim izvjesno da će ta sredstva biti raspodijeljena vjerovnicima u stečajnom postupku. Stoga se predlaže rezervirana sredstva zadržati na računu suda sve do okončanja revizijskog postupka tvrdeći kako je presudom povrijeđen zakon na štetu ovrhovoditelja. Predlaže da se pobijano rješenje ukine u smislu žalbenih navoda, a svakako do okončanja revizijskog postupka.

Žalba nije osnovana.

Rješenje je ispitano u granicama žalbenih razloga sukladno čl. 381. u vezi s čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01 i 117/03 dalje: ZPP), u vezi s čl. 6. Stečajnog zakona („Narodne novine“ br. 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03 i 187/04 dalje: SZ) i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a).

Prema podacima u rješenju poslovni broj St-47/00-449 od 12. rujna 2006. godine (o diobi kupovnine - list 2719. spisa) iznos od 8.371.475,06 kn kojim je određeno namirenje razlučnog vjerovnika (žalitelja) zadržan je na žiro računu toga suda do pravomoćno okončanog parničnog postupka koji se vodi radi pobijanja založnog prava razlučnog vjerovnika pod poslovnim brojem P-390/02. Istim je rješenjem određeno da će se izdvojeni iznos pod uvjetom da stečajni dužnik uspije s tužbom za pobijanje založnog prava, po pravomoćnosti predati stečajnom dužniku.

Stoga je pravilno postupio prvostupanjski sud kada je donio pobijano rješenje, kod neprijeporne činjenice da je presuda Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj P-390/02 od 27. lipnja 2003. godine (kojom je utvrđeno bez učinka prema stečajnoj masi razlučno pravo žalitelja) postala pravomoćna (što potvrđuju i navodi same žalbe), a tom je pravomoćnošću uvjetovano zadržavanje novčanog iznosa rješenjem o namirenju od 12. rujna 2006. godine za koje prema podacima u spisu nema podataka da bi bilo predmetom žaliteljevog pobijanja.

Razloge osnovanosti revizijskog razloga koje ističe žalitelj u žalbi ovaj sud ne može razmatrati budući da ocjenu o njima daje revizijski sud, dok navode vezane za prijedlog za odgodu ovrhe nisu razmatrani jer nisu predmet pobijanog rješenja.

Stoga žalba nije osnovana pa ju je valjalo odbiti, a rješenje prvostupanjskog suda potvrditi (čl. 380. st. 1. t. 2. ZPP-a, u vezi s čl. 6. st. 1. SZ-a).